

Og så lyder det, at hvis vi nu får mere af private sygehuse osv., jamen så har vi en række gamle pensionister, som ikke kan få samme behandling som direktøren. Alle mennesker skal have den samme behandling. De skal have en høj kvalitet i behandlingen, og det må være en fælles ideologisk målsætning. Jeg tror godt, at vi ideologisk kan blive enige om det i det her land, men det skal være således, at der skal være valgfrihed til, at befolkningen selv kan vælge, hvor den skal hen.

Den der med, at de private sygehuse sluger det hele, æder jeg simpelt hen ikke. Jeg er også stolt af – jeg er selv læge – at vores danske sundhedsvæsen kan uddanne gode læger. Det kan være, jeg så ikke er en af de allerbedste, men jeg er jo da lægeligt uddannet, og det er for mig at se en offentlig opgave. At nogle så vælger at være beskæftiget i det private sygehusevæsen, jamen det er jo de menneskers frie valg.

Så jeg vil sige, at det, at vi har et privat sygehusevæsen, på ingen måde vil betyde en forringelse af det danske sundhedsvæsen. Det er et kærkomment supplement, som giver vores borgere mulighed for at vælge frit, om de ønsker at blive behandlet det ene eller det andet sted, og jo flere, der ønsker at blive behandlet i det private, jo kortere bliver ventetiden på behandling i det offentlige.

Så lad os da prøve at arbejde den vej, vil jeg sige til skatteministeren.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FRI):

Nu er jeg jo ikke skattepolitisk ordfører, men sundhedspolitisk ordfører, og derfor har jeg et spørgsmål til skatteministeren, som jo formentlig ved en hel masse om det her område.

For at drage en parallel: Når nu en virksomhed mener, at medarbejderne har behov for efteruddannelse, og en virksomhed sender sine medarbejdere på efteruddannelse, er det så ikke sådan, at virksomheden kan trække den udgift fra? Og er det ikke sådan, at medarbejderne ikke bliver beskattet af at komme på efteruddannelse? Det er altså en driftsomkostning, at man fastholder medarbejderne på virksomheden, at man opdaterer medarbejderne, men hvis en pensionist eller en arbejdsløs eller en anden havde lyst til at komme på et tilsvarende kursus i den private sektor, så måtte vedkommende selv betale af egen lomme efter at have betalt skat, eller vedkommende ville være henvist til de skatteyderfinansierede offentlige skoler og

dér modtage undervisningen. Er det i virkeligheden ikke sådan?

Og hvis det er sådan, hvorfor kan regeringen så have dén ideologi, når vi taler om uddannelse, men en anden ideologi, når vi taler om syge mennesker? Der må da være en rød tråd et eller andet sted i regeringens politik.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Først vil jeg godt takke fru Henriette Kjær, som jo i den måde, hun formulerede sig på, klart bekræftede det jeg sagde, nemlig at sundhedsvæsenet var udsat for en ganske hård behandling i de år, Venstre og De Konservative havde ansvaret. Det synes jeg var en bekræftelse, som jeg må sige klæder den konservative ordfører: Man vedkender sig det, for det har faktisk været meget svært at få den erkendelse frem.

Så forstod jeg, man skulle tilbage til 1982 med dette fallitbo. Jo, så kunne man jo spørge, hvem der overtog det største fallitbo. Jeg kan i hvert fald konstatere, at der var væsentligt flere arbejdsløse, dengang vi tog over i 1993. Underskuddet var på nogenlunde lige så mange kroner, da vi overtog i 1993. Tvangsauktioner radede lige så meget som frie handler. Konkurser hørte til dagens uorden. Så vi må i hvert fald sige, at hvis det var sådan, at nedskæringer på sundhedsområdet var for at få løst de problemer, som man mener, man overtog – og der var problemer i 1982, det erkender jeg – så må man sige, at så lykkedes det ikke særlig godt.

Så er der spørgsmålet om, hvor mange gange vi samlede flertal uden om regeringen. Vi må jo sige, at det heldigvis lykkedes ret mange gange, ellers var det gået langt værre. Lad mig bare nævne et par eksempler, for man kan jo ikke nå det hele sådan en aften.

Vi samlede flertal uden om regeringen for at lave en god SU-reform, der gjorde, at de unge fik en god behandling. Vi samlede flertal uden om regeringen for at sørge for børnepasning – det blev der spurgt om af den tidligere ordfører, vil jeg sige til formanden – og der blev samlet flertal, der forhindrede nedskæringer i forhold til pensionisterne. Hvis fru Henriette Kjær gerne vil have flere eksempler, så leverer vi dem meget gerne.

Hr. Rudiengaard siger, at vi har set os vrede på de private sygehuse. Nej, vil jeg sige til hr. Rudiengaard, bestemt nej. Jeg er ikke vred hverken på de læger, der er på de private sygehuse, de sygeplejersker, der er på de private sygehuse, men vi er optaget af, at vi skaber